

NARRACIONS CURTES, REFLEXIONS LLARGUES

A CÀRREC DE TONI GIMÉNEZ I FAJARDO

COR ESMICOLAT

Eren una amiga i un amic que feia temps que no es veien. Van quedar al punt de les 10h del matí en una plaça pública on ja s'havien vist altres vegades. Ella arribà primer (qui és puntual sempre arriba abans d'hora). A la plaça no hi havia gaire gent i s'entretingué mirant el voleiar d'uns ocells que s'empaitaven. Ell havia sortit de casa amb el temps just, com tantes vegades. Sempre havia de córrer. Baixà les escales de l'edifici tant de pressa com va poder (baixar en ascensor era més lent). Sortí del portal i anà corrent carrer avall. Estava convençut que no faria tard aquesta vegada. Al capdavall del carrer veié que el semàfor ja feia pampallugues. "Hi arribo, hi arribo" es deia, el creuaré i així segur que arribo en punt. A mig creuar el carrer el semàfor ja s'havia posat en vermell. Un dels cotxes sortí disparat, ell s'adonà que li venia a sobre, no hi havia temps de frenar ni per part del cotxe ni per part seva ni tan sols fer un salt per esquivar-lo. L'impacte fou tremend. Caigué a terra. Mil idees li passaven pel cap a tota velocitat. Però, on soc? Si em veig a mi mateix estirat a terra! No se sent res! Estic mort? Ella es deia a si mateixa que si aquesta vegada ell feia tard l'engegaria a dida. Sempre li tocava esperar-lo i ja n'estava farta. De mica en mica ell se sentí defallir, cada cop es notava més lluny del seu cos, com si una força l'empenyés a anar-se'n. "No la podré veure, no podré dir-li que estava allà mateix, que ja arribava... no me'n puc anar ara. Tornaré a quedar malament, es pensarà que tornava a fer tard!". Ella ja no ho va resistir més. Eren les 10'30h. "Me'n vaig, ja he esperat prou! Ni el truco ni li dic res, que el bombin!" L'ambulància ja feia una estona que havia arribat. Intentaren de reanimar-lo però va ser impossible. Ella feia camí de tornada i veié una rotllana de gent, una ambulància i un cotxe de policia. "Hauran atropellat algú. Segur que devia ser una persona que feia tard a la feina i ha creuat sense mirar. Ara tindrà tot el temps del món per pensar que cal prendre's temps per arribar a l'hora. Com el meu amic que ni tan sols em truca per disculpar-se", es digué. Mirà el mòbil i veié un missatge de les 9.55h: "Aquesta vegada no t'hauràs d'enfadar, ja

veuràs com arribo a l'hora". Ella feu un sospir profund i es digué: "Si, i tant, a l'hora de tocar a difunts arribaràs tu!" Quina ironia... Quines paraules més terribles bo i sabent el que poca estona després acabaria sabent sobre ell. No hi va haver prou llàgrimes per consolar-se i el cor se li esmicolà de tal manera que es fragmentà com un mosaic.

Octubre 2024.

Trobareu els articles anteriors a l'apartat [Articles](#) de la meva pàgina web.